Ч. 62. Пятниця 31 (18) марта 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справа буракова в палатї послів. — Безконечна криза на Угорщинї. — Чи війна чи мир? — Подїї в Росиї і российско-японьска війна.

В палатї послів веде ся тепер дискусия над проєктом закона, одиноким в своїм родї, над законом о районованю цукрових бураків. Розходить ся о то, щоби управу бураків цукрових і закупно їх від продуцентів фабриками так управильнити, щоби фабрикам під загрозою кари не вільно було купувати бураки звідки инде як лиш з того місця, з того району, який визначено для тої фабрики. Як буде ся справа полагоджена, годї ще знати; але тут досить вказати на то, як того рода закон може відбити ся на самих фабриках і продуцентах: Продуцент не може продати своїх бураків иншій фабрицї лиш тій, котра для него визначена і хиба буде за них брати то, що она єму з гори накине, а фабрика хиба перестане робити цукор, коли продуцент не схоче садити бураків, бо до иншого району не вільно їй сягнути. Проєкт сего закона стрічає на досить значний опір в палатї послів і може бути, що дискусия над ним потягне ся через кілька недїль.

Здає ся, що на Угорщинї настала вже безконечна криза. Як звістно, кабінет ґр. Тіши подав ся вже давно до димісиї і веде справи держави лиш тимчасово, аж до утвореня нового кабінету; але того нового кабінету внаслїдок становища сполученої угорскої опозициї не можна утворити а коли би, припустім, хтось з угорских полїтиків підняв ся утвореня нового кабінету, то житє того нового кабінету не було би довге, бо опозиция борзо би єму вязи скрутила. Длятого виринула така гадка: На що нового кабінету? Нехай теперішний кабінет ґр. Тіши як і доси веде провізорично справи. Але ґр. Тіша хоче конче уступити і не хотів дня 4 цьвітня, коли то знову має зібрати ся угорска палата послів, явити ся перед нею, бо каже, що єго особа дїлає на послів з опозициї як червоне сукно. Кажуть отже, що Тіша і Кін-Гедерварі уступлять а Люкач стане президентом мінїстрів. На місце Тіши мав би секретар державний Шандор стати мінїстром для справ внутрішних.

Що до покликаня берлиньского амбасадора Седенія-Маріча до цісаря, то доносять тепер з Будапешту, що розходило ся головно о то, щоби він висказав свій погляд і поінформував корону о тім, яке становище заняло би нїмецке правительство в справі угоди торговельної, коли би настав роздїл австро-угорскої митової териториї. Седенїй мав сказати на то, що нїмецке правительство в такім случаю не уважало би заключену угоду за важну.

Положенє Сербії стає що раз прикрійше. В більших державах европейских не знаходить она нїгде опори — Росия занята тепер сама собою, не може оглядати ся на Сербію — а якесь порозуміне короля Петра з кн. Фердинандом болгарским не забезпечило Сербію від болгарскої ненависти. Тота ненависть закипіла тепер на ново з обох сторін, коли Болгария зовсїм несподївано виповіла Сербії угоду торговельну. Здає ся, що се єсть знак нової борби межи Сербією а Болгарією, котрої головним предметом єсть Македонія.

В Бїлградї відбули ся оногди збори сербских социялїстів, в котрих взяло участь около 2000 людий, а котрі станули по сторонї революцийного руху в Росиї. Всї бесїдники виступали остро против российского правительства, докоряючи єму, що оно завсїгди нещиро поступало супротив Сербії, а навіть убитє короля Александра було поправдї єго дїлом.

Вчерашна вість о мирнім настрою верховодячих кругів в Росиї зробила всюди таке враженє, як колиб дїйстно Росия готова була заключити мир. А що нема може нїякого добре мислячого чоловіка, котрий би не бажав, щоби раз настав конець тій страшній ризанинї людий на далекім Всходї, то річ понятна, що в першій хвили увірили в правдивість тої вісти. Коли же їй близше придивити ся, то ледви можна дати віру, щоби так дїйстно мало бути. Передовсїм з вістию о мирі не можна погодити становища российскої фльоти на азиї-

---

2)

МАЛЬВА.

(З российского — Максима Ґоркого).

(Дальше).

Тодї Яков розповів єму, що кінь у них здох, весь хлїб они з'їли ще з початком лютого, зарібків не було. Сїна також не стало, корова мало не здохла з голоду. Дотягнули якось до цьвітня, а потім рішили, щоби по весняних роботах Яков їхав до батька і глядав зарібку, так зо три місяцї. Они написали єму о тім, відтак продали троє овець, купили хлїба, сїна, ну, і Яков приїхав.

— Так ось оно як! — сказав Василь. — Та-ак... А... якжеж ви... атже я посилав вам гроші...

— Великі гроші? — Хату направляли... Марійку видали замуж... Я плуг купив... Атже пять років минуло... довгий час!

— Та-ак! Отже не стало? Таке то оно... А менї юшка збїжить!

Він підвів ся і вийшов.

Присївши перед огнем, над котрим висїв закипаючий котел, викидаючи на огонь піну, Василь задумав ся. Все, що син єму розповів, не дуже то сильно єго зворушило, але зродило в нїм неприємне почуванє до жінки й Якова. Кілько він гроший їм за пять лїт наслав ся, а они все таки не дали собі ради з господарством. Якби не було Мальви, він наговорив би дещо Якову. Самовільно, без батькового дозволу піти із села — то вмів, а з господарством дати собі ради не вмів. І то господарство, про котре Василь, живучи доси приємним і легким житєм, згадував дуже рідко, тепер нараз єму нагадало ся, як бездонна яма, куди він пять лїт кидав свої гроші, як щось в єго житю непотрібне, щось злишнє для него.

Він зітхнув, мішаючи ложкою юшку в кітлї.

На сонци малий, жовтавий огонь ватри був такий марний, блїдий. Синї, прозорі пасма диму тягнули ся від огнища до моря, филям назустріч.

Василь слїдив за ними і думав про сина, про Мальву і про те, що з появою Якова стане єму гірше жити, не так свобідно, як тепер.... Яков певно вже догадав ся, що се за женщина....

А она сидїла в будї і баламутила хлопця своїми привабливими, палкими очима, в котрих безнастанно грала усьмішка.

— Ти певно лишив дївчину на селї? — спитала, заглядаючи в лице Якова.

— Може й лишив — відповів він нерадо.

— Гарна бодай? — спитала недбало.

Яков мовчав.

— Чого мовчиш?... Она красша від мене, чи ні?

Він глянув їй мимохіть в лице. Оно було смагляве, повне, губи були сочисті, а тепер напів відкриті привабливою усьмішкою они здрігались. Рожевий перкалевий кафтаник якось особливо гарно лежав на нїй, унаглядняючи круглі плечі і високі, пухкі груди. Але не подобались єму її лукаво прижмурені, зелені, усьміхнені очи.

— Пощо ти таке говориш? — зітхнувши чогось, сказав благальним голосом, хоч бажав говорити з нею строго і поважно.

— А якже треба говорити? — засьміяла ся она.

— От сьмієш ся також... чого?

— Сьмію ся з тебе...

— Чим я тобі? — спитав збентежений та обиджений і знов спустив очи під її поглядом.

Она не відповіла.

Яков доміркову вав ся, чим она для батька і се не давало єму говорити з нею свобідно. Такий здогад єго не дивував; він чув, що на зарібках люди позволяють собі всїляке, і розумів, що такій здоровій людинї, як єго батько, трудно було би пережити стілько часу без женщини. Але все таки єму нїяково і перед батьком. До того він згадував свою матір, женщину втомлену, воркітливу, що працювала там, в селї, хвильки не відпочиваючи...

— Готова юшка! — сказав Василь, входячи до буди. — Подай там ложки, Мальво!

Яков глянув на батька і подумав:

— Мабуть часто тут буває, коли знає, де ложки.

ских морях. На що виїхав Рождественьский і тілько часу ждав на дальші скріпленя? Преці не можна сказати, що й Рождественьского мусить стрітити на далекім всході така сама судьба як і єго попередників, а коли би противно єму пощастило ся і удало ся побити японьску фльоту, то ситуация незвичайно поправилась би в користь Росиї. Росия не лиш відзискала би пановане на мори, але ще й опанувала би армію маршалка Оями, котра була би відтята від своєї природної підстави і знайшлась би нараз в прикрійшім положеню як тепер росийска. Мусіло би хиба стати ся щось незвичайного, що спонукало би Росию до мира, а доси мимо всіх внутрішних непокоїв нічо такого не стало ся. Петербургска аґенция телеґрафічна навіть рішучо заперечує нині вчерашну вість бюра Райтера а „Русск.Слово“ навіть доносить, що небавком має виїхати на далекий всхід ще четверта ескадра росийска.

З Ялти доносять, що розрухи там прибрали грізні розміри. Один з заграничних консулів в Одесі одержав з Ялти вість, що збунтована товпа спалила там в понеділок в ночи царску палату. В місті настав був такий переполох, що коли скликано раду громадску на надзвичайне засїданє, то явило ся лиш вісім членів; посадник міста не прийшов. Ухвалено утворити комісию, котра мала би розслїдити причини розрухів. Ухвалено також покликати до тої комісиї і заступників робітників. На однім із зборів робітничих ухвалено серед грімких оплесків жадати скликаня конституанти і закінченя війни.

Саратівске земство ухвалило вислати до міністра справ внутрішних петицию жадаючу, щоби наради над реформами забезпечаючими горожаньску свободу розпочали ся безпроволочно при участи репрезентантів земств. Постановлено також вислати петицию до міністерства справ внутрішних і сьвятого синоду жадаючу публичного відкликаня розпущеної брехливої вісти, мов би то Японцї підкупили росийску інтелїґенцию.

З поля війни нема ніяких важнійших вістий. Кажуть, що головні сили Японців стоять все ще коло Телїна, лиш їх передні відділи загнали ся вже далеко на північ. — Після „Lokal Anzeiger-а“ число Росиян взятих під Мукденом в неволю доходить до 65.000. Армія Ноґого взяла 35.000, Курокого 10.000, а прочих взяло цетрум. Всїх Росиян в японьскій неволи доходить до 85.00 .

Новинки.

Львів, дня 30-го марта 1905.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Андрей Потоцкий повернув з Відня до Львова.

— **Презенти** на парохії в львівській архиепархії одержали оо.: Алекс. Гутковский на Вербів, Юліян Левицкий на Ляцке велике і Павло Кудрик на Рогатин.

— **Висилку передплати на часописи** приймають на себе також всї почтові уряди. То значить, що передплатник може зложити передплату в почтовім уряді, а той уряд обовязаний виповнити почтовий переказ і вислати єго до редакциї. За те платить ся почтовим урядам 10 сотиків, хочби висилана сума була й найбільша і хочби посилало ся передплату на кілька примірників одної і тої самої часописи. Така висилка передплати буде вигідна для тих, котрі не мають під рукою почтових переказів, або хто не бажає адресувати і виповняти почтові перекази.

— **Філїя руского тов. педаґоґічного в Золочеві.** В неділю дня 2-го цьвітня с. р. о годині 4-ій по полудни відбудуть ся в сали тов. „Руска Бесїда“ перші загальні збори філії руского товариства педагогічного в Золочеві з отсим порядком дневним: 1. Звіт комітету основателїв з дотеперішної діяльности. 2. Вибір виділу. 3. Справа орґанізациї. 4. Внесеня та інтерпеляциї. По зборах о год. 5 відбуде ся виклад п. Михайла Галущиньского п. з.: „Література і єї историия“, з якого дохід призначений на приватну женьску семінарию у Львові. Вступ від особи для старших 20 с., а від инших по 10 с. Добровільні жертви на семінарию приймає ся з подякою.

— **Пересторога перед еміґрациєю до Мехику.** Тимко Романів з Беньковець коло Рогатина, що перебуває тепер в Сполучених Державах північної Америки, оповістив письмо, в котрім розказана така істория: Стефан Кошут з Фраги, рогатиньского повіта, вибрав ся на зарібки до Пенсильвенії, де живуть єго краяни. В Триєсті заопікував ся ним якийсь аґент, почав єму представляти, що в Пенсильвенії нема зарібків і що найлїпше виїхати до Мехику. Обаламучений Кошут повірив аґентови, поїхав до Мексику і звідтам, з Вера Круз, написав дня 25-го лютого до Тимка Романова письмо, в котрім описав своє розпучливе положенє. „В Мехику — пише Кошут — аж кишить від Іспанців, котрі прибули на зарібки і примирають з голоду, бо нема роботи. В найлучшім случаю можна заробити 25 крейцарів на день, а між тим сам обід коштує 50 кр. Вкінци просить Кошут Тимка Романова і других краянів, аби змилосердили ся над ним і прислали єму 60 долярів, щоби він міг вирвати ся з мексиканьскої неволї і переїхати до них. Краяни дїйстно змилосердили ся над нещастним, зібрали між собою потрібні гроші і Кошут переїхав до Вількс Беррі. На підставі тої події просить Тимко Романів, аби остерегти людий перед несовістними аґентами і перед еміґрациєю до Мехика. „А хто хоче еміґрувати до Сполучених Держав північної Америки — пише Тимко Романів — повинен мати точну адресу свояків або знакомих, а найлїпше порадити ся свого сьвященика“.

— **З американьского житя.** В кількох банках американьского міста Вайомінґ витворили ся в послїдних часах немилі ріжниці гадок між публикою а урядниками, котрі довели відповідно до краєвих звичаїв до того, що обі сторони почали частувати себе вистрілами з револьверів. Отже один з банків, аби оминути таких образунків, розіслав до своїх членів і порозліплював на стінах свого льокалю такі відозви: „Особи, котрі гадають, що лучила ся похибка в обчисленю або в книжкованю, просить ся як найчемнїйше, аби не стріляли, заки не пересьвідчать ся о дїйстнім стані річий. Люди чужі, або лично урядникам не звістні, повинні входячи до банку держати руки високо над головою, бо инакше банковий персонал міг би до них стріляти. Депозити погибших в банковім льокали осіб переходять на власність банку. Банк не приймає ніякої відвічальности за оружиє або ножі, які пропали в єго льокали. Звертаємо увагу осіб, котрі бажають скорого полагодженя своїх інтересів, що гашенє сьвітла при помочи вистрілів з рушниць і т. ин. може радше опізнити,

---

Знайшовши ложки, она сказала, що треба піти до моря їх помити і она має в човні горівку.

Батько і син поглянули в слїд за нею і якийсь час мовчали.

— Як ти з нею зійшов ся? — спитав вкінци Василь.

— Я питав за тобою в канцеляриї, а она там була. Тай каже: Замість іти пішки по піску, ми поїдемо човном, я також до него. Ну, і приїхали....

— Та-ак.... А я бувало гадаю: який то тепер мій Яков!

Син добродушно усьміхнув ся батькови в очи і та усьмішка додала Василеви відваги.

— А.... як тобі о н а подобала ся?

— Нїчого.... — сказав Василь неясно, кліпнувши очима.

— Нема ради, небоже! — промовив Василь, розложивши руки. — Терпів я зразу.... не можу! Привичка.... Я чоловік жонатий. А тут і одіж треба направити і так далї.... Тай взагалї.... ет! Від баби, як від смерти, нікуди не втечеш! — закінчив він щиро своє поясненє.

— Що мене се обходить? — сказав Яков. — Се твоя річ, я тобі не судия.

А в дусї подумав:

— Буде тобі така.... штани латати....

— При тім менї всього сорок лїт. Видатків на неї не богато, она-ж менї не жінка.... — говорив Василь.

— Певно.... — потакував Яков і думав:

— А все таки десь скубе тебе!

Прийшла Мальва з фляшкою горівки та з бубликами в руках і они сїли їсти юшку. Їли мовчки, обсисали голосно остє і випльовували єго з рота на пісок коло дверий.

Яков їв богато і лакомо. Се мабуть подобало ся Мальві. Она ласкаво усьміхала ся, глядячи, як віддувають ся єго обгорілі щоки і швидко рушають ся вогкі, великі губи.

Василь їв зле, але старав ся удавати, що дуже занятий стравою. Сего єму було треба на те, аби незамітно, не звертаючи на себе уваги Мальви і сина, обдумувати свої відносини до них.

Веселу і пестливу музику филь перебивав дикий крик чайок. Духота ставала менша, а часами доходила до буди вже охолоджена струя воздуха, що пересяк відсьвіжуючим запахом моря.

По смачній юшці і кількох порциях горівки очи Якова посоловіли. Він почав дурновато усьміхати ся, позіхати і так глядїти на Мальву, що Василь мусїв сказати:

— Та лязь, Яцку, заким буде чай, а відтак ми тебе збудимо.

— Добре — згодив ся Яков і звалив ся на солому. — А кудиж ви обоє? Ха-ха-ха!

Василь збентежив ся від того сьміху і вийшов, а Мальва закусила губи, зморщила брови і відповіла Якову:

— Куди ми підемо, тебе нїчо не обходить! Ти що? Тобі що до нас — зась! От що, смаркачу!

І вийшла.

— Я? Добре! — крикнув Яков за него. — Чекай.... ха-ха-ха! Я тобі покажу! Добре! Диви, яка — панунця!

Він воркотів ще трохи і заснув з пяною та ситою усьмішкою на почервонілім лици.

Василь застромив в пісок три жердки, зібрав їх верхні кінці до купи, накинув на них рогожу і зробивши таким чином тїнь, ляг у ній, закинувши руки за голову і глядячи до неба. Коли Мальва підійшла до него і сїла на піску, він звернув до неї лице і на нїм побачила она обиду та невдоволенє.

— Що, старенький? — спитала, сьміючись. — Що, не дуже радієш сином?

— Диви-но.... він сьміє ся з мене.... А через що? Через тебе!... — сказав понуро Василь.

— Справдї? Через мене? — здивувала ся она лукаво!

— А якже? Певно....

— Ах, ти бідненький.... Щож тепер? Не ходити до тебе, чи що? Добре.... не буду....

— От яка ти відьма! — докоряв їй Василь. — Ей, ви, люди! Він сьміє ся, ти також.... а прецінь ви мої найблизші! І за що сьмієте ся? Чорти!

Він відвернув ся від неї на бік і замовк.

А она, обнявши руками свої колїна, тихенько колисала ся, розглядаючи цильно зеленими очима блестяче, велике море, і усьміхала ся триюмфуючо, як лише женщина, що розуміє свою красу, вміє усьміхати ся.

Човен з вітрилами сунув ся по водї, як велика, неповоротна птиця з сїрими крилами. Він був далеко від берега і йшов ще дальше, туди, де море і небо зливали ся в одну цїлість, в синю безконечність, що манила до себе сьвяточною тишиною.

— Чого мовчиш? — спитав Василь.

— Думаю... — відповіла Мальва.

— О чім?

— Так собі... — моргнула бровами, а помовчавши, додала:

— Твій син бравий парубок.

— А тобі що? — заздрісно закликав Василь.

— Маю чого....

— Ти уважай! — окинув він єї суворим поглядом, повним підозріня. — Не жартуй! Я хоч і смирний, але ти мене не дрочи... так,

як приспішити працю урядників. Банк під ніяким услівєм не покриває коштів похорону тих осіб, котрі були убиті в банковім льокали в часї урядових годин або поза ними“.

— **На слідї дефравданта.** До львівского суду карного надійшло онигди письмо, що Володислав Кучковский, адюнкт львівскої палати обрахункової, що здефравдував значнїйшу квоту на шкоду громади міста Львова і утік з початком лютого зі Львова, перебуває тепер в місцевости Бордіґера в Італії. Судия слїдчий на підставі того донесеня обернув ся в телєґрафічній дорозї до італїяньских властий о приарештоване дефравданта.

— **Новий япаньский остров.** Серед полудневого япаньского архіпеляґу виринув нагло з моря, наслїдком підморского вульканічного вибуху, новий остров. Єго обвід виносить 5000 ярдів, а найвисше місце находить ся 240 анґлїйских стіп над поверхнею моря. На острові застромлено зараз япаньску хоругов і названо єго „Нушіма“. Але чи зважить ся хто на нім мешкати, щоби так само нечайно провалити ся з островом в морску пропасть, се покаже ся пізнїйше.

Всячина.

— **Найнебезпечнїйші дні в тиждни** то субота, недїля і понедїлок. Спитаєте може — длячого? Бо в тих днях буває найбільше злочинів. Австрийский уряд санїтарний (у Відни) доходив, в котрих днях в тиждни буває найбільше злочинів, а із зібраного материялу показало ся, що числа злочинів так розкладають ся на поодинокі днї в тиждни: 125 в понедїлок, 69 ві второк, по 62 в середу і четвер, 48 в пятницю, 103 в суботу, а 254 в недїлю. Отже число злочинів зачинає рости в суботу, в недїлю стає найбільше, а в понедїлок, хоч все ще велике, але зачинає вже меншати і в пятницю стає найменше. Пятниця то ще найбезпечнїйший день. А яка тому всему причина? Не трудно вгадати: горівка. В суботу кінчить ся робота, буває звичайно виплата і люди зачинають запивати ся, а вслїд за тим і допускають ся всїляких злочинів. В недїлю запивають ся найбільше, отже й найбільше буває злочинів; в понедїлок ще не вийшли з похміля і злочинів буває ще богато. Чим більше роботи, чим менше горівки, тим менше злочинів. А з того наука: Стережіть ся не лиш тих небезпечних днїв, але й горівки, а пильнуйте роботи; коли кінчить ся робота руками, треба працювати головою: читати пожиточні книжки і ґазети, а то устереже від пияньства і злочину.

Телєґрами.

Відень 30 марта. Комісия буджетова приняла буджет найвисшого трибуналу обрахункового і розпочала дискусию над етатом митовим.

Будапешт 30 марта. Амбасадор Сеґенїй-Маріч виїзджає нинї пополудни до Віднї, де побуде кілька днїв, а відтак верне до Берлина.

Ялта 30 марта. Ґубернатор заявив, що небавком настане знову спокій. Ґубернатор не виїде з міста, доки не настане повний спокій.

Петербург 30 марта. У міністра справ внутрішних бідбула ся перша приватна конференция в справі скликаня репрезентантів народу. Міністер заявив ся за тим, щоби тоті репрезентанти були скликувані від часу до часу і висказав переконанє, що треба конче, щоби в працях конференциї брали участь також представителї земств і міст. Міністер не сказав, чи всї ті репрезентанти мають бути вибрані чи чи іменовані. Не ухвалено також нїчого.

Франкфурт 30 марта. „Frankf. Zeitung“ довідує ся з Парижа: Після поважних донесень з российских кругів здає ся, що війна небавком закінчить ся, подібно як перед 50 роками, за помочию париского конґресу. При обговорюваню евентуальних мирових условий Япанії, крім Росиї суть інтересовані ще й иньші держави. З котрої сторони вийшов почин до того, ще не знати.

Ню-Йорк 30 марта. Кореспондент Associated Press доносить з Петербурга, що пороблено вже перші кроки до заключеня мира. Росия повідомила посередно Япанію о своїх услівях, під котрими готова би заключити мир і полишила Япанії рішенє чи на тій основі можуть розпочати ся переговори. Від Япанії не наспіла ще відповідь.

Ню-Йорк 30 марта. Япаньска позичка мала в Чікаґо, Бостонї і других містах величезний успіх. Підписка перевисшає в кількоро суму позички.

Льондон 30 марта. (Бюро Райтера). З вірогідної сторони доносять, що кор. Едвард і королева не поїдуть тепер до Копенгаґи. Король виїде дня 6 цьвітня до Марсилії.

Париж 30 марта. „Petit Journ.“ доносить, що відбудуть ся дві ревії фльотові ескадри француской і анґлїйскої. Особливо велике буде торжество, яке має ся відбути в Шербурзї на честь анґлїйскої ескадри, подібне до торжества, яке відбуло ся 1903 р. в Тульонї в честь российскої фльоти. На се торжество прибуде також хтось із членів анґлїйско-королївскої родини.

Курс львівский.

Дня 29-го марта 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	545·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	589·—	595·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот 4½%	101·50	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	101·70	—·—
4% листи застав. Банку краєв. .	99·50	100·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·70	100·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·90	100·60
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	87·—	93·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	56·50	58·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	37·25	39·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	65·—	69·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	24·65	26·15
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·—	111.50
Доляр американьский	4·80	5·—

Він закусив зуби, стиснув кулаки і говорив дальше:

— Ти нинї, як лиш приїхала, зачала в щось грати ся.... Я ще не розумію того, але уважай, як розберу, зле буде з тобою! І сьмієш ся якось... не розумію... і так далї.... Я вже вмію з вами обходити ся, коли треба!

— Що ти мене страхаєш, Василю... — сказала байдужно і не дивлячись на него.

— Ти не жартуй!

— А ти не лякай....

— Я й набю, як зачнеш вередувати... — сказав, все більше озлоблюючись.

— Набєш мене? — обернула ся до него і глянула цікаво в єго зворушене лице.

— Яка велика панї? Набю....

— Та я тобі що, жінка чи що? — спитала переконуючо та спокійно і не ждучи на відповідь, говорила дальше: — Ти привик бити жінку за дармо, то й зі мною думаєш так само? Нї, милиш ся. Я свобідна. Я сама собі панї і нїкого не бою ся. А ти боїш ся сина, скрутив ся перед ним, аж сором! І ще грозиш менї?

Махнула з погордою рукою і замовкла. Єї холодні, згірдні слова прибили Василеву злість. Він ще нїколи не бачив єї такою гарною і здивував ся, дивлячись на неї.

— Розходила ся, розкудкудакала ся... — говорив він, сердячись на неї і любуючись нею.

— І ще ось-що тобі скажу. Ти хвалив ся перед Серьожкою, що я без тебе, як без хлїба, просто не можу жити! То пусте! Може я тебе й не люблю і до тебе не ходжу, а люблю лиш се місце... — она широко повела рукою довкола себе.... — Може менї подобаєсь, що тут пусто — море і небо тай ніяких поганих людий тут нема. А що ти тут, се менї всьо одно.... Се щось як заплата за місце.... Був би Серьожка, то я до него ходила би, буде твій син, піду до него. А ще лїпше, як би вас зовсім нїкого не було.... Остогидли ви менї!... Але коли я із своєю красою захочу, то все найду собі такого, якого менї треба.... І не рівня я тобі....

— От я-ак? — дико зашепотів Василь і нагло вхопив єї за горло. — Так от що?

Він термосив нею, але она не боронилась, хоч єї лице червонїло, а очи набігали кровю. Она прямо положила свої руки на єго руку, що давила єї за горло, і уперто глядїла єму в очи.

— Так в тобі ось що сидить? — хрипів Василь, зьвіріючи все більше. — А мовчала погань... а обнимала... а пестила? Чекай, я тобі покажу!

Він пригнув єї до землї і з приємностию ударив єї в карк, раз... ще раз... тяжкими ударами сильно затисненого грубого кулака. Єму було приємно, коли єго рука з розмахом падала на єї повну, пухку шию.

— На... гадюко! — крикнув і трунув єї від себе.

Она не зойкнувши, мовчки і спокійно упала горілиць, розпатлана, червона, але все таки гарна. Єї зелені очи дивили ся на него з під вій і горіли холодною, грізною ненавистию. Але він, сопучи від подразненя і вдоволений тим, що вилив свою лють, не бачив єї погляду, а коли з триюмфом і погордою глянув на неї, она тихенько усьміхала ся.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).